

— Бобе, бе, ти не знашъ че Ибишъ - а иска на сила да земе дъщеря ми; ти си юнакъ, стоявашъ на ерѣция на това куче, което точи зъби за дъщеря ми, азъ знамъ че ти я искашъ, ако ще я земешъ, земи я по-скоро, замъ да се отгърве тя, че и азъ.

— Азъ я искамъ, казалъ Боби, и като ми я давашъ защо да я не зема?

„ Мѣнежъ, годежъ, свадба станало втарасо, скри-тата. Ибишъ - а въ това врѣме не билъ въ селото. Ка-то дохожда и се научва за свадбата, отива съ коня си право у Бобювата кѣща. Боби билъ у дома си, и безъ да излѣзе на двора, казва на жена си:

— Ти иди на двора и го посрѣцни, цалуйи му и рѣка, като булка, ако рече да те грабни и вдигни на коня си, ти да се неушманишъ, когато гръмна, куршумътъ край веждата ти да мине, пакъ тебе не ще удари. *)

„ Жената послушала мъжа си, излязнала и посрѣ-цнала Ибишъ - а, цалунала му рѣка, субашъта спо-рѣдъ обичаятъ надарилъ младата булка съ една жел-тичка, като я попиталъ за Бобя. — Тука е, рѣкла булката. Ибишъ - а не смѣилъ да влѣзе въ кѣщи, но се качилъ на коня и си отишелъ. По него врѣме, както и на скоро, кога ще прави нѣкои българинъ свадба, купуваха се дарове отъ страната на зетя за сичкитѣ ближни булчини родове, като: бутуши, обуца и др., а и на субаша е трѣбало да купятъ едни червени подковани бутуши, а който е побогатъ и нѣщо повече. Боби съ нищо не надарилъ Ибишъ - а.

*) Разказватъ че Боби толко билъ нишанджия, т. е. толко пра-во мѣрялъ съ своето прочото шишане, щото кога изливала потеря да го гони той съ куршумътъ си смѣрвалъ да затѣкни пушкитѣ на неприятелитѣ си.